

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 132/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 października 2019 roku w sprawie II K 467/18			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	K. D.	wystawione przez C. F. faktury VAT o nr (...) dokumentowały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze (czyn II aktu oskarżenia).	zeznania C. F. zeznania S. T.	k. 1035 - 1036 k. 1036
0.12.2. Ocena dowodów				

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1.	zeznania C. F. k. 1035 - 1036 zeznania S. T. k. 1036	Zeznania świadka C. F., złożone w trakcie postępowania odwoławczego nie zasługują na wiarę. Świadek zupełnie nie przekonał Sądu, iż jego wcześniejsze depozycje (tj. zeznania składane w dniach 26.01.2018 roku i 19.02.2018 roku oraz wyjaśnienia złożone w dniu 20.06.2018 roku) nie polegały na prawdzie. Twierdzenia C. F., że jego zeznania i wyjaśnienia składane w trakcie postępowania przygotowawczego	

zostały na nim
wymuszone przez
policjantów są
całkowicie
nieprzekonywujące.

Nie potrafił on
logicznie i spójnie
wy tłumaczyć, na
czym owo
wymuszanie miało
polegać.

Niezrozumiałym jest
też, że C. F.
przyznał, iż pamięta
właściwie tylko jedno
przesłuchanie, lecz
mimo to kwestionuje
obecnie każdy
protokół, w którym
obciążał
oskarżonego K. D. i
siebie samego.

Nie do uwierzenia
jest także, aby dwaj
różni policjanci,
którzy
przesłuchiwali C. F.
(tj. A. G. i A. A.) mieli
bezprawnie wpływać
na zeznania
przesłuchiwanego
świadka, narażając
się tym samym
na odpowiedzialność
służbową i karną.
Obaj temu zresztą
kategorycznie
zaprzeczyli, będąc
przesłuchani przez
Sąd Rejonowy w
sprawie VII K 107/19
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim
(odpis protokołu – k.
914v – 915).

Najciekawszym jest
jednak to, że

jeden z obecnie
kwestionowanych
przez C. F.
protokołów
przesłuchania
dotyczył czynności
przesłuchania
świadka,
przeprowadzonej
przez ...prokuratora
(w dniu 19.02.2018
roku). Na pytanie,
czy prokurator także
wpływał na jego
zeznania, C. F.
zasłonił się
niepamięcią.

Trzeba mieć też
wreszcie na uwadze,
iż zmienione
zeznania C. F. nie
wytrzymują krytyki,
w świetle bezspornie
ustalonych
okoliczności, że w
czasie wystawienia
przedmiotowych
faktur VAT C.
F. faktycznie nie
prowadził
działalności
gospodarczej, nie
posiadał żadnych
maszyn, czy
samochodów
zarejestrowanych na
siebie, bądź na
swoją firmę, nie
zatrudniał żadnych
pracowników,
natomiast sam
nadużywał alkoholu.
Tłumaczenia C. F., że
prace wynikające z
wystawionych faktur
wykonywały inne
wynajęte przezeń
firmy, a on był
jedynie

pośrednikiem, są po prostu naiwne. Tym bardziej, że C. F. nie był w stanie nie tylko dowieść tego jakimkolwiek dokumentem, ale nawet nie był w stanie wskazać, jakie to były konkretne podmioty. Jedynym wykonawcą, jakiego C. F. wskazuje imiennie, to osoba nieżyjąca (P. K.), a więc taka, której nie można przesłuchać. Poza tym w postępowaniu karno – administracyjnym ustalono, że w okresie, którego dotyczą inkryminowane faktury, nie dochodziło do współpracy (...) .H.U. (...), z firmą (...) (k. 446, 450v, 836).

Reasumując, zeznania C. F. złożone na rozprawie odwoławczej w dniu 26.06.2020 roku okazały się nie wiarygodne i nie mogły stanowić podstawy czynienia innych ustaleń faktycznych, niż te, które ustalił Sąd Rejonowy.

Natomiast wiarygodność zeznań świadka S. T. podważa fakt,

		<p> iż pojawił się on dopiero na etapie postępowania odwoławczego, chociaż oskarżony K. D. znał go conajmniej od 2012 roku, kiedy to mieli razem współpracować. S. T. prowadzi firmę Usługi (...) w K. (...) i ustalenie z nim kontaktu, choćby poprzez wyszukiwarę internetową, to kwestia chwili. Ponadto same zeznania S. T. są mało konkretne. Twierdzi on, że jedynie widywał F. na budowie, „słyszał”, że jest on pośrednikiem, mówiono mu”, że jest on tam z ramienia pana K. (k. 1036). </p>	
<p> . STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków </p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 14 § 1 k.p.k. poprzez wyjście poza granicę	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>skargi oskarżyciela publicznego i skazanie oskarżonego K. D. za czyn nieobjęty aktem oskarżenia (tj. art. 271 § 3 k.k.), podczas gdy zasada skargowości zawarta w art. 14 § 1 k.p.k. wyznacza przedmiotowe granice rozpoznania sprawy przez Sąd orzekający w fazie karnego postępowania sądowego, który nie może wyjść poza granice określone przez oskarżyciela w akcie oskarżenia, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. i stanowi naruszenie art. 6 k.p.k. (tj. prawa do obrony);</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie jest zasadnym zarzut, jakoby Sąd meriti „wyszedł” poza granice określone aktem oskarżenia. Badanie tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego wymaga zawsze</p>			

dokonywania indywidualnej analizy w odniesieniu do konkretnego przypadku, z uwzględnieniem ustalonych faktów dotyczących podmiotu i przedmiotu przestępstwa, czasu i miejsca jego popełnienia oraz porównania zakresu wspólnych dla czynu zarzucanego i przypisanego znamion czynu. Pomimo niemożności stworzenia uniwersalnej i niezawodnej metody badania tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego, orzecznictwo Sądu Najwyższego wypracowało pewne reguły, pozwalające na dokonanie właściwej oceny w tym względzie. Z utrwalonego orzecznictwa wynika m.in., że tożsamość (identyczność) czynu będzie wyłączona w przypadku odmienności podmiotów czynu i różności dóbr prawnych naruszonych czynem oraz w przypadku różnicy – choć nie zawsze – co do osoby

pokrzywdzonego.
Podkreślano przy tym, że nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i naruszenia tym samym zasady skargowości dokonanie odmiennych, niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych, co do tego samego zdarzenia, np. w zakresie daty czy okresu popełnienia przestępstwa, miejsca jego popełnienia, ilości i wartości przedmiotu przestępstwa, zachowania poszczególnych sprawców, czy tożsamości osoby pokrzywdzonej przestępstwem przeciwko mieniu. Podkreślano także, że sąd nie jest związany opisem czynu zarzucanego, a po wyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności może i powinien nadać mu w wyroku dokładne określenie, które może odbiegać od opisu czynu przyjętego w akcie oskarżenia. Zmiana kwalifikacji prawnej dopuszczalna jest także w granicach oskarżenia i nie decyduje o tym zbieżność opisu czynu ze wszystkimi czynnościami

sprawczymi
mogącymi wchodzić
w zakres danego
zdarzenia. Tak więc
ramy określone
w zarzucie (także
w uzasadnieniu)
aktu oskarżenia
wyznaczają zakres
tożsamości zdarzenia
historycznego”,
które w zależności
od konkretnej
sytuacji faktycznej
może być
podciągnięte pod
właściwy przepis
prawa karnego
materialnego. O
tym, czy
sąd „utrzymał się” w
wyroku skazującym
w granicach skargi
decyduje zatem
ostatecznie
tożsamość zdarzenia
historycznego
zarzucanego w
skardze i
przypisanego w
wyroku. Zakres
znaczeniowy
terminu „zdarzenie
historyczne” jest
przy tym
stosunkowo szeroki
i obejmuje opisane
w skardze zdarzenie
faktyczne, w którego
przebiegu
oskarżyciel
dopatruje się
przestępstwa.
Zdarzenie
historyczne to
pojęcie o szerszym
znaczeniu aniżeli
pojęcie „czynu”
oskarżonego,
polegającego na

jego konkretnym działaniu lub zaniechaniu. Sąd zatem może inaczej pod względem faktycznym w porównaniu z twierdzeniami oskarżyciela, w szczególności zawartymi w akcie oskarżenia, dokonać ustaleń w sprawie, nadać inną, łagodniejszą lub surowszą kwalifikację prawną, stosowną do ustalonego stanu faktycznego, który może być niezgodny z twierdzeniami oskarżyciela.

Identyczność czynu jest wyłączona, jeśli w porównywalnych jego określeniach zachodzą tak istotne różnice, że według rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenia tego samego zdarzenia faktycznego. Zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach szczegółowych elementów faktycznych zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia, ani w prawnej ocenie zarzucanego czynu. Z istoty tej zasady wynika bowiem, że opis czynu zawarty w zarzucie skargi uprawnionego

oskarżyciela stanowi jedynie procesową hipotezę, podlegającą ustawicznej weryfikacji w toku sądowego postępowania dowodowego.

Rezultatem tych czynności oraz ocen dokonanych przez sąd, jest opis czynu przypisanego oskarżonemu w orzeczeniu kończącym postępowanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 roku - II KK 301/18; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2019 roku - IV KK 160/19; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2006 roku - IV KK 376/05, OSNKW 2006/35; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2015 roku II KK 276/14 - OSNKW 2015/7/59; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006 roku, II KK 246/06; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 roku - III KK 217/12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2010

roku - III KK
368/09).

W przedmiotowej
sprawie istotą
zarzutu
postawionego
oskarżonemu w pkt
I aktu oskarżenia
(owym „zdarzeniem
historycznym”) było
poświadczenie
nieprawdy w dwóch
dokumentach
(kartach
przekazania
odpadu)
datowanych na
dzień 31 sierpnia
2013 roku i
9 września 2013
roku, przez osobę
uprawnioną do ich
wystawienia, co
do okoliczności
przetransportowania
i przekazania
odpadów o kodzie
19 12 09 innemu
podmiotowi, a
następnie
posłużenie się tymi
dokumentami w
postępowaniu
administracyjnym.

Przestępstwo
finalnie przypisane
oskarżonemu przez
Sąd Rejonowy w
sentencji
zaskarżonego
wyroku tego właśnie
dotyczy. Z całą
pewnością Sąd
meriti poruszał się
w ramach tego
samego zdarzenia
historycznego i nie
przypisał wcale
oskarżonemu innego

czynu, niż
zarzucony. Nie
można w realiach
niniejszej sprawy
uznać za „wyjście”
poza zarzut aktu
oskarżenia
doprecyzowanie
sposobu, czy też celu
działania sprawcy.
Odnosi się to
w szczególności
do przyjętego w
sentencji
zaskarżonego
wyroku
sformułowanego
w celu osiągnięcia
korzyści
majątkowej, tj.
uniknięcia kary
pieniężnej za
gospodarowanie
odpadami w sposób
niezgodny z
posiadaną decyzją”.
Mieściło się to w
zakresie
dopuszczalnych (bo
będących w
granicach skargi)
uprawnień sądu
dotyczących
modyfikacji zarzutu,
a w konsekwencji
również i przyjęcia
kwalifikacji prawnej
z art. 271 § 3 k.k.

Odniesienia się
przez Sąd
odwoławczy wymaga
także zarzut obrony,
który został
wyartykułowany nie
w petitum apelacji,
lecz dopiero w
jej uzasadnieniu.
Chodzi tu o
twierdzenia

skarżącego, iż oskarżony został pozbawiony prawa do obrony, gdyż z zawartego w pkt I aktu oskarżenia czynu zarzucanego oskarżonemu nie wynikało, na czym miałyby polegać poświadczenie nieprawdy w dokumentach - kartach przekazania odpadu z firmy PHU (...) do spółki (...), wystawionych w dniu 31 sierpnia i w dniu 10 września 2013 roku. W związku z tym – jak dalej się wywodzi – oskarżony nie wiedział, co do jakich konkretnie okoliczności zarzucano mu się poświadczenie nieprawdy (czy poświadczenie nieprawdy miało dotyczyć kodu odpadu, wagi odpadu, oznaczenia posiadacza odpadu, oznaczenia transportującego odpad, oznaczenia przejmującego odpad, czy też daty przekazania odpadu) i tym samym nie wiedział przed zarzutem poświadczenia nieprawdy jakich okoliczności ma się bronić.

Zarzut ten jest chybiony. Jeżeli bowiem oskarżyciel nie określił w akcie oskarżenia, jakich konkretnych elementów miało dotyczyć poświadczenie nieprawdy w wystawionych przez oskarżonego dokumentach, to oczywistym jest, że zakwestionował on prawdziwość całości tychże dokumentów, a więc zarzucił poświadczenie nieprawdy, co do wszystkich zawartych tam okoliczności, mających znaczenie prawne. Nie było tu zatem żadnego ograniczenia prawa do obrony, zwłaszcza, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym, obrona przecież wywodziła i składała wnioski dowodowe, mające na celu przekonanie Sądu, że przewóz i przekazanie odpadów o kodzie 19 12 09 o masie 10.328 Mg i 3.299 Mg z firmy PHU (...) do firmy spółki (...) miały rzeczywiście miejsce, a co za tym idzie – karty przekazania odpadu datowane na dzień 31 sierpnia i

<p>10 września 2013 roku poświadczają w całości prawdę. Inną natomiast rzeczą jest, że zabiegi te nie zdołały odnieść oczekiwanego przez obronę skutku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 344a § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez nieprzekazanie przez Sąd niniejszej</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

sprawy
prokuratorowi w
celu uzupełnienia
postępowania
przygotawczego
celem poszukiwania
dowodów w postaci
pełnej dokumentacji
do ewidencji
odpadów (kart
przekazania
odpadów, kart
ewidencji odpadów,
rocznych
sprawozdań
odpadowych dla
Marszałka
Województwa)
dotyczących
(...) .H.U. (...), (...)
Sp. z o.o. (obecnie
(...) Sp. z o.o.),
P.P.H.U. (...) za rok
2013 i przestaniu
jedynie na
niekompletnej
dokumentacji do
ewidencji odpadów
powyższych firm
złożonej przez (...)
w Ł. w toku
postępowania
przygotawczego,
a następnie
naruszenie art. 167
k.p.k. w zw. z art.
2 § 2 k.p.k. poprzez
nieprzeprowadzenie
z urzędu dowodu z
pełnej dokumentacji
do ewidencji
odpadów (kart
przekazania
odpadów, kart
ewidencji odpadów,
rocznych
sprawozdań
odpadowych dla
Marszałka
Województwa)

	<p>dotyczących (...) .H.U. (...), (...) Sp. z o.o. (obecnie (...) Sp. z o.o.), P.P.H.U. (...) za rok 2013 na okoliczność, czy czynność opisana w kartach przekazania odpadów datowanych na dzień 31 sierpnia 2013 r. i na dzień 10 września 2013 r. miała miejsce, a tym samym czy oskarżony K. D. poświadczał w nich prawdę.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut ten budzi o tyle zdziwienie, że w trakcie całego dotychczasowego postępowania, obrona nie zgłaszała potrzeby poszerzenia postępowania dowodowego, poprzez załączenie dodatkowej dokumentacji z firmy (...) Sp. z o.o. oraz P.P.H.U. (...). Skoro strona nie przejawiała w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej, zarzucanie obecnie Sądowi Rejonowemu nie</p>			

dokonanie zwrotu sprawy prokuratorowi, czy też brak dopuszczenia określonego dowodu z urzędu, traktować należy w kategoriach taktycznego wybiegu, na użytek postępowania odwoławczego.

Skarżący nie wykazał również, w jaki sposób dokumentacja (...) Sp. z o.o., czy też P.P.H.U. (...), miałyby potwierdzić wersję oskarżonego, że w rzeczywistości w sierpniu i wrześniu 2013 roku przetransportował do firmy spółki (...) około 13 tysięcy ton odpadów o kodzie 19 12 09, które to w istocie nie były odpadami tej kategorii (dlatego, jak twierdzi, sukcesywnie wywoził je z wyrobiska w Ł.).

Trzeba też mieć na uwadze, że w czasie, kiedy oskarżony miał przewozić odpady do (...) Sp. z o.o. do zakładu w O., trwała tam kontrola Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w S.. Inspektorzy zapoznawali się wówczas z dokumentacją tej

firmy, obejmującej okres do września 2013 roku i nie stwierdzili istnienia żadnych dokumentów potwierdzających przywóz i odbiór odpadów o kodzie 19 12 09 z firmy (...)(...) K. D.. Tymczasem według kart przekazania odpadu, będących przedmiotem niniejszego postępowania, w samym sierpniu 2013 roku miało zostać w ten sposób przewiezione i odebrane ponad 10 tysięcy ton odpadów. Ponadto w trakcie dokładnych oględzin terenu składowiska odpadów w O. w dniach 11 i 19 września 2013 roku inspektorzy nie potwierdzili istnienia takich ilości odpadów, o jakich wyjaśniał oskarżony.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu.

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną i wszechstronną ocenę materiału dowodowego skutkującą błędnym uznaniem, że czynność opisana w kartach przekazania odpadów datowanych na dzień 31 sierpnia 2013 r. i na dzień 10 września 2013 r. nie miała miejsca, a w przedmiotowych kartach przekazania odpadów doszło do poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne, podczas gdy oskarżony K. D. nie będący</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wytwórcą odpadów wymienionych w przedmiotowych kartach przekazania odpadów nie posiada prawa do zmiany ich kodu (może to robić tylko wytwórca odpadów), zaś fakt transportu przedmiotowych odpadów z kopalni w Ł. (należącej do (...) .H.U. (...)) do składowiska odpadów w O. (należących do (...) Sp. z o.o. - obecnie (...) Sp. z o.o.) i ich przyjęcie przez (...) Sp. z o.o. w okresie sierpień - wrzesień 2013 r. potwierdzają w swoich zeznaniach świadkowie: J. G., S. K., Z. M., M. S., K. J., a także fakt ten znajduje potwierdzenie w fakturze Nr (...) z dnia 15 stycznia 2014 r. wystawionej przez (...) Sp. z o.o. (k. 142,164 akt niniejszej sprawy), fakturze Nr (...) z dnia 30 września 2013 r. wystawionej przez (...) (k. 151, 160 akt niniejszej sprawy), fakturach VAT wystawionych przez (...) (k. 157-158 akt niniejszej sprawy), fakturze VAT wystawionej przez P.H. (...). (...) S. K. (k. 159 akt niniejszej sprawy),

	fakturach VAT za zakup paliwa przez (...) (k. 215-241).		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Apelacja nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji mają w istocie charakter polemiczny i opierają się wyłącznie na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Nie można w żaden sposób podzielić twierdzeń skarżącego, iż Sąd Rejonowy dokonał stronniczej i dowolnej oceny wiarygodności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym osobowych źródeł dowodowych. Stwierdzić natomiast należy, iż Sąd I instancji wnikliwie rozważył wszystkie dowody, przemawiające			

zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, a w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku,
przekonywująco
wykazał, dlaczego
jednym dowodom
należało dać wiarę,
a innym z kolei
– waloru takiego
odmówić.

W szczególności
Sąd meriti podał
przekonywujące
powody, dla których
nie dał wiary
wyjaśnieniem
oskarżonego.

Argumentacja Sądu
I instancji jest w
pełni poprawna i
w całości mieści
się w granicach
wyznaczonych
treścią art. 7 k.p.k.

Ustosunkowując się
do twierdzeń
apelacji, iż
oskarżony nie mógł
dopuścić się
poświadczenia
nieprawdy, co do
okoliczności
mających znaczenie
prawne, gdyż nie
był on wytwórcą
odpadów
wskazanych w
przedmiotowych
kartach przekazania
odpadów i nie
posiadał prawa do
zmiany ich kodu
(gdyż może to robić
tylko wytwórca
odpadów),

stwierdzić jedynie należy, iż zarzucane oskarżonemu przestępstwo nie polegało przecież na zaniechaniu zmiany kodu odpadów. Istota przestępstwa, jakie mu zarzucano i w efekcie przypisano, polegało bowiem na poświadczeniu przez oskarżonego nieprawdy w kartach przekazania odpadu datowanych na dzień 31 sierpnia 2013 roku i 9 września 2013 roku, sprowadzającej się do potwierdzenia dokonania transportu i przekazania odpadów we wskazanych datach, co nie było zgodne z prawdą. Gdyby nawet oskarżony podał w przedmiotowych kartach przekazania odpadu inny kod odpadów, to nie zmieniłoby to istoty rzeczy, że doszło do poświadczenia przez niego nieprawdy, gdyż transfer odpadów w takich datach i ilości, nie miał w ogóle miejsca.

Obrona podnosząc, że tego rodzaju transport i przekazanie odpadów, o jakich

wyjaśniał oskarżony, w rzeczywistości zaistniały, powołuje się w zarzucie na zeznania świadków oraz faktury. Pomija przy tym całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który ma wymowę wręcz miażdżącą dla wersji oskarżonego. Sąd I instancji omówił te dowodowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie ma tu potrzeby ponownego przytaczania wszystkich podanych tam argumentów. Przywołać tu jednak trzeba tak kluczową kwestię, jak niedającą się zupełnie pogodzić z zasadami elementarnej logiki i doświadczenia życiowego okoliczność, jakoby oskarżony przyjął z firmy (...) ponad 13 tysięcy ton odpadów, kompletnie nie reagując przez szereg tygodni na to, że nie są to odpady o kodzie 19 12 09 (np. gruz), jak wynikałoby z dokumentów, które osobiście podpisał, lecz są to zmieszane odpady komunalne, których nie wolno mu było w ogóle odbierać.

Oczywistym, nie tylko dla profesjonalisty, ale nawet dla laika, powinna być w takiej sytuacji odmowa przyjęcia takich zanieczyszczonych transportów, względnie, jeżeli doszło już do ich wysypania – złożenie reklamacji w firmie (...) i zażądanie ich zabrania na koszt tej firmy. Tymczasem oskarżony tego nie czyni. Jego dalsze zachowanie nadal jest trudne do jakiegokolwiek racjonalnego wytłumaczenia.

Według jego wyjaśnień, miał on już złożone w wyrobisku odpady z firmy (...) (których było ponad 13 tysięcy ton) wydobyć, przewieźć i przekazać kolejnemu odbiorcy (spółce (...)). Nie do uwierzenia jest, aby oskarżony miał wykonać tak ogromnie kosztowną operację na własny koszt, choć przecież – według jego twierdzeń – to nie on zawinił zaistniałej sytuacji. Co więcej, podczas kontroli inspektorów (...) w dniu 12.11.2013 roku, oskarżony przedkładając

kontrolującym dokumenty, z których wynikało, że ponad 13.000 ton odpadów umieszczonych w wyrobisku przejęto od firmy P. P.H.U. (...), pod kodem 19 12 09, nawet nie wspomniał, aby po stwierdzeniu, że były to odpady nie odpowiadające powyższej kategorii, miał się ich pozbyć jeszcze przed kontrolą. Ponadto z okazanych wówczas kontrolującym przez oskarżonego kart ewidencji odpadu nie wynikało, aby miał on przekazywać odpady o kodzie 19 12 09 innym podmiotom. Nie okazał też kontrolującym żadnych innych dokumentów, potwierdzających wywiezienie i przekazanie takiej ilości odpadów do spółki (...). Nastąpiło to dopiero niemal 2 miesiące później, w dniu 10.01.2014 roku, kiedy to oskarżony złożył w Delegaturze Wojewódzkiego Inspektoratu Ochrony (...) dwie wystawione przez siebie karty przekazania odpadu, opatrzone datami 31 sierpnia 2013 roku

oraz 10 września
2013 roku.

Już z tych tylko
względów, wersja
oskarżonego jawić
się musi jako
zupełnie
niewiarygodna. Do
tego dochodzą
jeszcze kolejne
dowody
zgromadzone w
sprawie, jak choćby
wyniki kontroli
Wojewódzkiego
Inspektoratu
Ochrony (...) w dniu
12.11.2013 roku,
kiedy to inspektorzy
dokonali pięciu
losowych odkrywek
ziemnych na
odcinku około 109 m
i głębokości 1 - 1,5
metra, stwierdzając
istnienie odpadów
komunalnych
klasyfikowanych
kodem 19 12
12, a ponadto
w ich sąsiedztwie
wyczuwalny był fetor
charakterystyczny
dla procesów
fermentacyjnych
zachodzących w
odpadach
komunalnych. Także
inna kontrola
przeprowadzona w
Spółce (...) w
dniach 11.09. –
25.10.2013 roku
przez Wojewódzki
Inspektorat
Ochrony (...) w
S. nie potwierdziła,
ani w zbadanej
dokumentacji, ani

w drodze oględzin składowiska w O., zaistnienia transferu 13 tysięcy ton odpadów z firmy oskarżonego.

Tego wszystkiego skarżący nie chce najwyraźniej dostrzec, gdyż apelacja po prostu przemilcza te niewygodne dla oskarżonego dowody i okoliczności. Skoro apelacja nie zawiera jakichkolwiek kontrargumentów mających na celu wykazanie, że rozumowanie Sądu Rejonowego przy ocenie powyższych dowodów było nieprawidłowe, to uznać należy, że takowymi obrona najwyraźniej nie dysponuje. Miał tego, w apelacji powołuje się, w sposób wybiórczy, jedynie na fragment materiału dowodowego, wysnuwając z niego zupełnie nieuprawnione wnioski, co do tego, że oskarżonego należałoby uniewinnić od zarzucanego mu przestępstwa.

Sąd meriti odniósł się zresztą w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku do dowodów przedstawionych w omawianym tu zarzucie apelacji, wskazując powody, dlaczego dowody te nie mogły stanowić podstawy poczynienia odmiennych ustaleń faktycznych. W szczególności Sąd Rejonowy przedstawił powody, dlaczego zeznania świadków M. S. i K. J. są mało wiarygodne. Podobnie, Sąd I instancji uzasadnił, dlaczego z dużą rezerwą należało podchodzić do dokumentów wytworzonych w tym czasie w spółce (...), a które podpisywał K. J.. Chodzi tu przede wszystkim o fakt wystawienia przez K. J. in blanco pokwitowań WZ, opatrzonych podpisem i pieczętą, które znalazły się następnie w dyspozycji oskarżonego. W tym kontekście niczego nie może zmienić powoływanie się przez skarżącego na fakturę Nr (...) z dnia 15 stycznia 2014 roku wystawioną przez Prezesa Zarządu (...)

Sp. z o.o. – K. J. (k. 142,164). Pomijając nawet, że jest to dokument nie podpisany przez odbiorcę faktury, to z faktury tej wcale nie wynika, że dotyczy ona odbioru 13 tysięcy ton odpadów w sierpniu i wrześniu 2013 roku. Mało tego, faktura jest wystawiona dopiero w dniu 15.01.2014 roku oraz określa, że datą zakończenia dostawy/wykonania usługi jest również dzień **15.01.2014 roku**, a nie któryś z dni w sierpniu i wrześniu 2013 roku.

Ponadto zeznania K. J., na które powołuje się obrona i tak pozostają w sprzeczności wersją oskarżonego.

Mianowicie, w swoich pierwszych zeznaniach (k. 162 – 163) K. J. stwierdził m.in., że osobiście odbierał w sierpniu i wrześniu 2013 roku odpady z firmy pana D.. Były to odpady o kodzie 19 12 09, które były ważone i sprawdzane m.in. pod kątem zgodności z kodem. Zeznał, że nie widział, aby wówczas były przywożone inne odpady, niż

oznaczone kodem 19 12 09. A przecież oskarżony w swoich wyjaśnieniach przekonywał, że właśnie dlatego wywoził odpady ze swojego wyrobiska do spółki (...), gdyż okazało się, że były to odpady zanieczyszczone i nie od odpowiadały kodowi 19 12 09. Jak zatem wytłumaczyć, że świadek K. J. nie zauważył, że przywożone do jego firmy odpady wcale nie są – wbrew dokumentacji – odpadami kategorii 19 12 09 ?

Podobnie, Sąd meriti odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do dowodu z zeznań świadków: J. G., S. K. i Z. M., a także faktur, które potwierdzały, że kierowcy ci świadczyli usługi na rzecz firmy oskarżonego. Zgodzić się i tu należy z oceną Sądu Rejonowego, zwłaszcza, że żaden z wiarygodnych dowodów przeprowadzonych w sprawie nie potwierdził transferu około 13 tysięcy ton odpadów z wyrobiska w Ł. do składowiska

odpadów w O..
Trafna jest też uwaga Sądu I instancji, że mając na uwadze rodzaj i specyfikę prowadzonej przez oskarżonego działalności gospodarczej, nie można wykluczyć, iż przedstawione faktury na usługi transportowe dotyczyły przewozu piasku lub innych odpadów. Wniosek taki potwierdzałaby dokładna analiza faktur powoływanych przez obronę w ramach omawianego tu zarzutu. Jak wiadomo, z inkryminowanych kart przekazania odpadu wynika, iż przekazanie odpadów do spółki (...) miało zakończyć się z dniem **10.09.2013** roku. Tymczasem na fakturze Nr (...) z dnia 30.09. 2013 roku, wystawionej przez (...) widnieje zapis, że datą zakończenia dostawy i wykonania usługi był dzień **30.09.2013** roku. Podobna rozbieżność pomiędzy końcową datą przekazania odpadów, wynikającą z karty przekazania odpadu (10.09.2013 roku),

a datą wykonania usługi (30.09.2013 roku) istnieje na fakturach wystawionych przez (...) (k. 157-158) i przez P.H. (...). (...) S. K. (k. 159). Ten ostatni świadek nie miał zresztą w ogóle zezwolenia na przewożenie odpadów.

Natomiast powoływanie się przez skarżącego na faktury, potwierdzające zakup paliwa przez PHU (...), nie może odnieść żadnego skutku, skoro oskarżony w tym czasie posiadał w swojej firmie samochody oraz maszyny, zatrudniał kierowców i dokonywał przewozów związanych z bieżącą działalnością.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.			
Postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.			
3.4.	zarzut obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną i wszechstronną ocenę materiału dowodowego i zaniechanie przymusowego doprowadzenia oskarżonego C. F. na rozprawę w niniejszej sprawie, celem złożenia przez niego wyjaśnień, co skutkowało błędnym uznaniem, że wystawione przez C. F. faktury VAT o nr (...), stwierdzają fikcyjne zdarzenia gospodarcze i skazaniem oskarżonego K. D. (pkt 2 petitum zaskarżonego wyroku), podczas gdy uznane przez Sąd za jednoznaczne i przekonujące wyjaśnienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>oskarżonego C. F. złożone w toku postępowania przygotowawczego w dniu 20 czerwca 2018 r. na Komisariacie Policji w S. (k. 491v-492) zostały przez niego całkowicie zakwestionowane podczas przesłuchania w charakterze świadka w toku postępowania karnego o sygn. akt VII K 107/19 na rozprawie w dniu 17 grudnia 2019 r. przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim VII Wydziałem Karnym.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy nie popełnił błędu odnośnie nieprzesłuchania drugiego z oskarżonych w niniejszej sprawie – C. F.. Sąd ten uznał bowiem obecność tegoż oskarżonego na rozprawie jako nieobowiązkową, co znajduje umocowanie w</p>			

przepisach (art. 374 § 1 k.p.k.). Wobec niestawiennictwa oskarżonego, Sąd był uprawniony do odczytania uprzednio złożonych wyjaśnień C. F., na podstawie art. 389 § 1 k.p.k. Żadna ze stron nie wniosowała o wezwanie oskarżonego na kolejny termin rozprawy, czy też o jego przymusowe doprowadzanie, celem odebrania o niego wyjaśnień. Sąd I instancji nie mógł mieć przy tym wiedzy, że w innym postępowaniu C. F., złoży odmienne zeznania, pozostające w sprzeczności z jego wyjaśnieniami w rozpoznawanej sprawie. Dało to natomiast asumpt do przesłuchania C. F. w toku niniejszego postępowania odwoławczego w charakterze świadka.

Tak jak zostało to wskazane w pkt 2.1.2.1. uzasadnienia, Sąd Okręgowy uznał zeznania C. F. złożone na rozprawie apelacyjnej w dniu 26.06.2020 roku, jako niewiarygodne.

Tym samym, jako w pełni zasadne, było oparcie przez Sąd meriti ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach C. F., złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 20.06.2018 roku. Wyjaśnienia te w pełni korespondowały z tym, że w okresie z jakiego pochodziły faktury wystawione przez firmę (...), C. F. faktycznie nie prowadził działalności gospodarczej, nie posiadał żadnych pojazdów, nie figurował jako płatnik składek ZUS i nie zatrudniał pracowników. Ponieważ C. F. nie był w stanie wskazać, jacy inni „podwykonawcy” mieli za niego wykonywać prace na rzecz oskarżonego K. D., przyjąć należało, że jest to po prostu linia obrony wymyślona na potrzeby uniknięcia odpowiedzialności karnej i skarbowej. W świetle tych okoliczności oraz przy uwzględnieniu, że w omawianym tu okresie C. F. popadał w ciągi alkoholowe, jako w pełni wiarygodne należało

<p>uznać właśnie jego wyjaśnienia z dnia 20.06.2018 roku, w których przyznał, że za namową oskarżonego K. D., zgodził się wystawić dla niego fikcyjne faktury w zamian za obiecaną korzyść finansową, pochodzącą ze zwrotu podatku VAT z przedmiotowych faktur.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Postawiony zarzut nie był zasadny i nie mógł spowodować zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość zaskarżonego wyroku		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zaskarżony wyrok jest słuszny i odpowiadający prawu. Podniesione zarzuty nie okazały się zasadne, o czym była już mowa wyżej.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		

0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 636 § 1 k.p.k., przy czym wysokość opłaty za drugą instancję została ustalona na podstawie art. 8 ustawy z dnia	

	23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami).
7. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana